

Sygn. akt I CSK 805/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa I. G. J.

przeciwko P. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powódka wniosła skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się na nieważność postępowania, oczywistą zasadność skargi oraz występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. W tej sprawie nie zaszła nieważność postępowania: okoliczność, że mimo składanych przez powódkę wniosków, nie ustanowiono dla niej profesjonalnego pełnomocnika na wcześniejszych etapach postępowania, lecz wnioski te oddalano, nie oznacza, że pozbawiono ją możliwości obrony jej praw. Z utrwalonego orzecznictwa sądowego wynika bowiem, że do oceny Sądu *meriti* należy to, czy jest potrzeba ustanowienia dla strony fachowego pełnomocnika, a nieustanowienie go nie oznacza pozbawienia obrony możliwości praw strony. Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona – lektura zaskarżonego orzeczenia nie dowodzi, aby w sposób oczywiście nieprawidłowy wyłożono lub zastosowano prawo. Wreszcie istotne zagadnienie prawne, mające uzasadnić przyjęcie skargi do rozpoznania, w ocenie skarżącego dotyczy wpływu orzeczenia kary dyscyplinarnej wobec radcy prawnego na ponoszoną przez niego cywilną odpowiedzialność odszkodowawczą. Kwestia ta jednak wątpliwości nie budzi, brak zresztą rozbieżnych wypowiedzi w judykaturze czy doktrynie. Niewątpliwie bowiem w systemie prawnym istnieje szereg autonomicznych reżimów odpowiedzialności, jak odpowiedzialność cywilna, karna, administracyjna czy dyscyplinarna. Uznanie, że w konkretnej sprawie są spełnione przesłanki do poniesienia jednej z nich nie oznacza *per se* uznania spełnienia przesłanek innej. W konsekwencji orzeczenie kary dyscyplinarnej nie oznacza oczywiście ponoszenia odpowiedzialności cywilnej. Co najwyżej może dowodzić, że konkretny czyn był bezprawny i zawiniony. Jednakże do udowodnienia pozostają jeszcze pozostałe

przesłanki odpowiedzialności cywilnej – szkoda (i jej wysokość) oraz związek przyczynowy między konkretnym czynem a tą szkodą.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

a
aj